

El lado oscuro

Хелена Окорошко

EL LADO OSCURO

©Хелена Окоронко, автор, 2016 г.
Електронно издателство Е-същност

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

EL LADO OSCURO

поезия

Хелена Окоронко

EL LADO OSCURO

©Хелена Окоронко

Десетте Правила на Живота*/ the real deal/

*"Ако не знаеш - ще те научим,
ако не можеш - ще ти покажем,
ако не искаш - ще те принудим!"*

1. Всички носим на раменете си
своите лични бунтове
/срещу самите себе си/
и говорим на неразбрани езици
в които думите са без значение
защото никой никого не слуша
Did you say something?...

2. Всички сме предатели /малко или много/
защото винаги си вярваме
а формата е просто за привидност
Абсолютната невъзможност да се изпълняват обещания
които просто не можеш да не дадеш
захранва илюзиите като *perpetuum mobile*-
гаранция че не изпускаме черпака
за кладенеца на нещастиято

3. Можем да маршируваме само напред
дори ако това означава въртене в кръг
и ако правилната крачка е една
но е назад
не бихме я изминали за нищо на света
И да- ще изгорим на собствените си кладни
запалени от нашите свещи
подхранени от личните ни молитви
за едно бъдеще
с което не можем да се справим

4. Така е- във всичко има прекалено много смисъл
създаден от самите нас
но липсващ в същността на нещата
/pardon/

ние сме хората
които забраниха евтаназията
но разрешиха убийствата
5. Бомбите със закъснител
закъсняват
защото точният момент във който
пръстите са побелели от очакване
е миг преди да разбереш
колко е безмислено
а след това да се свлечеш от себе си на тласъци
в пулсациите на поредното защо
е точно толкова естествено
колкото и изстреблението на Тутси

6. Събуждаме се всяка сутрин
с лицемерие изпитано до степен на перфектност
така де, човекът в огледалото
не е извършил престъпления
/срещу човечеството/
и малките ни светове се състоят извън
всичко което е прекалено сложно
за обясняване

7. Гневът е най-добрата форма за изразяване
/и прикриване/
на всякакъв род чувства
а понятието "отговорност"
е създадено единствено и само
за да го оправдава
в моментите в които прекрачи границите
на самоунищожителността
/welcome to the real world/

8. Черната дупка на отговора
разяжда чудесно изгладените ни мозъци
несвикнали с понятието безкрайност
а всъщност всички знаем
че безумието на Каин се предава генетично
и понеже се раждаме слепи ще се удавим в истината

/затънали в нея до очи/
но никога няма да спрем да се избиваме
за да не си признаем...

9. че просто сме побъркващо еднакви

**в процес на дописване/ и wanna help?/*

My Precious

*"Основата на всичко е от глина. Дори и на Елена от Троя."
Х.Милър*

.....
Сенките пеят на слънцето
само в горещите утрини
малко преди изгрев
когато босите ти стъпала са поклонници на росата
по моите ливади
моите ливади
които нямат край

Тогава сядам тихо на скамейката
и свидетелствам срещу себе си:
"любовта е вирус Пресиоса
дръж ме надалече"
Аз те убивам от разстояние
обожанието ми е най-смъртоносната отрова
поднасям ти я на малки глътки и се усмихвам
знаейки че еделвайсите умират в шепи
Под клепачите ми монотонно отеква
"О не"
не бих те приближил
за нищо на света
за да не наруша ритъма на стъпките ти
и да не повредя дишането ти
в което съществувам
Познавам я
познавам свободата на планетите ти
и нейните остри копита
Познавам деня ти без начало и край
Познавам Теб
и еднооката богиня на кръвта ти
пълзяща с етикет "не по предназначение"
И зная че дори не чуваш как...

Сенките пеят на слънцето
само много късно
в онези горещи следобеди без имена
в които ми даваш да се беся в косите ти
Ослепявам всеки път когато стъпиш на прага
с тези невинни пети
готова да изтичаш след сърцето си
всеки път
оставам вътре в себе си
и отново проглеждам
по-голям егоист
от деня
който вечер се дави в очите ти

Тогава ставам малък
колкото най-малкия бръмбар
почернял от липсата на докосване
в средата на Май
ставам толкова невероятен
легенда за самия себе си
измислям се с надежда
и почти забравям че някога съм чувал как...
Сенките пеят на слънцето само вечер
малко преди залез
когато заспива всяко начало
а страховете ми коленичат забравени
Привързвам умората с въже към гърба си
и изминавам пътя на изкуплението
с Нейния образ в ръце
Винаги знам
къде е най-високият хълм
На върха те поглеждам
и изведнъж всичко е същото
абсолютно същото Пресиоса-

ти имаш устни от камък
а пък аз съм убивал с длетото си

Taming The Beast

Вероятността да се случиш
 лепкава до очи
 между избелелите ми чаршафи
 тайничко ме изяжда...
 Много са тънки границите с неслучването
 изкушавам се да ги прекрача
 но четирите капки пот по гърба ти
 (точно на най-вдълбнатото място)
 са нито повече нито по-малко
 просто истински
 Моите отражения в огледалото гонят твоите
 (всички сме хищници *my dear* докато не ни захаят)
 а аз често обичам да си представям
 как те губя
 което е невероятно (трудно)
 понеже притежавам само представата за теб
 Повтаряш
 че не обичаш колумбийско кафе
 а аз го купувам с кашони
 за да ти докажа че обичта е
 адски нередовна
 Всяко зърно има смисъл
 в точно определени моменти-
 между зъбите ми
 по небцето
 надолу по гърлото
 Горчи(ш)...
 Редките мигове на спокойствие сутрин
 те напрягат
 очакваш да си говорим
 а аз мразя когато
 изпъваш нокти по ръба на покривката
 и скърцаш с чене
 Изобщо
 мисълта за твоето присъствие
 повече от необходимото

ме изтощава
(физически)
защото знам че маниерите ми те влудяват
Безкрайно бавно
почвам деня в 11 с бира и храчки
без извинение
гася пурите си в кадифени възглавници
(понякога си представям лицето ти)
Как да ти обясня бейби
че ако бях жена
никога
не бих се докоснал до такъв като мен
Ласкаят ме опитите ти
да ме удавиш в очите си
просто отдавна се научих да плувам
(при много подобни обстоятелства)
най-вече в кафяви
И белезите от зъбите ти
по ръба на чашата
няма да ми напомнят за теб утре
а че ми трябват нови чаши
Ако можех да си те позволя бих ти платил
за да се махнеш
така или иначе си плащам
(в моменти като този)
безплатна любов няма
Признавам
имаш най-гладкия корем в историята
и най-крушовидното дупе
Земи се стегни и ги изкарай през вратата,
защото darling и двамата
(не) заслужаваме нещо по-добро

.....

*"В основата на стремежа ни
да покорим природата
лежи стремежът ни
да покорим други хора"*

Джеймс Карс

Bossa и нова /2/

Крещиш ми,
 с ръка протегната към хоризонта,
 на четиринадесет различни езика,
 крещиш ми - "обичам те",
 сякаш това променя нещата,
 сякаш на издълбаването на моите длани върху твоите
 се крепи el mundo...
 Събличаме изпотените си кожи,
 разменяме очите си
 и бавим разлагането с неуместни въпроси:
 "Била ли си на юг, малка моя?
 Там поливат хората два пъти седмично
 и никой, представяш ли си- никой,
 не е изсъхвал досега."
 После нощта пристига с цялото си недоверие
 и ти ме учиш
 на всичко което ми трябва-
 умението да разтвориш криле,
 които никой не ти е дал,
 да прекрачиш рамката на прозореца,
 оттатък нарисувания хоризонт,
 към хилядите цветни етажи,
 за които не подозираш,
 за да усмихнеш непознати очи.
 Сричаме заедно
 своята bossa и нова религия
 и таванската стая е празна вселена,
 пулсираща от желанието ни да я запълним
 със смисъл, любов и една тераса.
 Стъкваме малък огън и в него хвърляме всички
 човешки митове.
 Каква празна, безумна лъжа е,
 че светът имал само четири посоки
 и не можеш да препуснеш във всички едновременно...
 Преглъщам те,
 а ти татуираш на врата ми:

"Прости и помни"-
под нас има повече земя, отколкото пръст,
от небе сме направени и на небе ще станем.

El Lado Oscuro (Del Corazon)

От тъмната страна на сърцето
 мога да нося само покълнали женски мигли с намерение за полет.
 Иначе - бутона до кревата
 и сините им крясъци за любовта.
 Отскачат от мене очите им
 като желирани топчета-
 Апропо, г-жа Смърт,
 имате най-безформените ботуши, които някога
 и тази отчаяна, отчаяна коса
 с цъфтящи краища...
 Нима не Му пука как изглеждате?-
 Ниско ще мина над живота
 с бръснещ полет и дрипаво чувство за хумор,
 ще закузвам, вечерям, обядвам поезия,
 ще суша поезия на простора си,
 ще тъпча с нея надениците,
 сватбените тържества,
 чорапите си.
 Ще ѝ се жалвам,
 докато ѝ се отдавам,
 че ето-
 никъде не видях проститутки на изгрев слънце,
 никъде,
 докато не ме спря една жена
 с коси развени над зеленчуковата супа,
 една жена с гърлено `ррр` и гърди като сушени смокини,
 като магнолии, ако предпочитате,
 (за мен това няма значение)
 и не ми каза -
 `търси чекмеджето, в което съм на девет`.
 Не го намерих и тя си тръгна,
 обичайки ме, без да се нуждае от мен.
 Тръгна си,
 отнасяйки въздуха,
 дъщеря си,
 жартиерите си,

начина, по който ме целува,
водата,
сърцето ми,
сатенената си рокля,
парите ми,
сребърния поднос
и всички билети за ферибота.
Аз останах с натезали колене,
върху една плоска земя, обкръжен от фалоси
и техни подобия,
да чакам нещо на едно пристанище,
да плача нещо на едно пристанище,
повтаряйки чужди думи.
Обиколих ги всички-
цветарки,
касиерки,
циркови артистки,
бивши съпруги,
говорех им, сякаш иначе не биха чули,
рецитирах им себе си...
все едно-

кал под ноктите ми
и любовта, която си тръгва.

Ако бях лотос /don't hurt me/

Ял ли си пръст
с вкус на жена, Оресте?
Там, откъдето идвам,
небето и цветята имат общи очи,
а изгревите са бели,
толкова бели,
колкото мога да си спомня.
Земята, която обичам,
ме кара да се чувствам малка;
по нея стъпвам само с камъни в джобовете си-
всички ветрове ме викат по име.

Войната между "там" и "тук" е подла,
виждаш ли гладните сенки на оцеляването?

Откакто пуснах живота си
в бутилка надолу по реката,
нямам оправдание,
освен че всичко е измислено вече...
Остана ми да запълвам празнината
с имена на неща,
които нямат никакво значение.
Не ме мрази, градинарю-
твоите стълби са къси за моите пропасти,
а в мен спят животни,
които не познаваш.
Техният вой драска в гласа ми,
когато пея чужди песни.

Уморих се, Кефа,
страна на феи и престарели деца-
за мен пръстта ти е просто пръст,
а небето не вижда по-далеч от носа си...

The Color Purple*

Всички нюанси на лилавото са без значение
 когато страхът е истинската ти сянка
 и криеш усмивката си
 понеже зъбите ти не са подредени
 всички нюанси на черното
 мис Блек
 са просто още черно върху черното
 докъдето поглед стига
 а `sky` е кратка дума написана върху станиол
 с черен маркер и затова няма значение
 Небето е за хора
 на които крилете се полагат по рождение
 а ние имаме само желанието да ги размахаме
 но не и увереността че сме го заслужили
 имаме длани
 но нямаме юмруци
 имаме красиви гъсти коси но никой не ги е сресвал
 откакто за последно чухме `обичам те`
 Колко е дълъг пътят до бащите ни
 тези от чието благоволение зависим
 колко е дълъг пътят от входа на черквата до олтара...
 Прекалено дълъг за преждевременно остарели момичета
 ако накрая не чака никой
 който владее езика на прошката

Толкова отдавна не сме пели
 че забравихме какво е да се разтвориш без повод
 като лилаво цвете в полето
 на което Той се усмихва-
 `Всички цветове са мои,
 оттук до свършека на света`
 Съблечи тъгата си мис Блек
 и за теб има рокли избродирани с търпение
 подгъви `на Оливия с любов`
 всички забранени думи от речника на тъжните хора
 леко повехнали след двайсетгодишно мълчание

посивели от прахта по миглите
но още по-непокорони
Оттук чак до Африка
няма нито едно поле
на което слънчогледите да навеждат главите си
защото жълтото не е на мода
няма нито един мъж подгънал коленете си
защото греховете на бащите са най-големи
и няма (тук съм отчаяно категорична)
сестри които забравят сестрите си

Някой ден ще слеем племената на оцеляващите
с тези на борещите се
и няма да избираме страни
ще изкореним от пръстта на нивите си
безумните уроци по оставяне на белези
отличителни
териториални
жигосващи паметта...
Извън това има толкова паралелни вселени
колкото си позволим
да си представим

Така че не забравяй името си Sister
очите ми са приковани върху теб
изпъни тъгата си на нов простор
(грозна сте мис Блек красива сте мис Блек
и нищо човешко не ви е чуждо)-

лилавото е колкото натъртване
толкова и петуния
а светът е повече любов

**по едноименната новела на Алис Уокър*

Да се задавиш с Хенри

мразя да ме притежават
по друг начин
нека да съм твоята Джун
мога да те науча отново на всички неща
които ми показва
да споделя изпросения си живот с теб
на задавящи хапове
/умереността ме плаши/
да измисля такова минало
че да ти се иска да ми повярваш
докато ти казвам с корема си
че те обичам

très bien
изплюй гнева си по мен
защото
искам толкова малко-
един мъж който умее да прощава
необходимите ми бягства
и забравя въпросите преди да са зададени
бъди
само там където не мога без теб
в каналите от похот
тунелите от самота
в непостоянството ми
/коя по дяволите е тази жена
която дъвче сутрин косата си в огледалото
и се мрази и се обича и се мрази/
нямам се

но ти

имаш ме
винаги
като банкнота от десет франка в тайния джоб на палтото
когато си разорен и жаден

не плачи докато правя любов с други
не плачи докато правя любов
плачи
прави любов
прегълтни ме ако можеш
предизвиквам те
изрежи ме от вените си
събери ме в книгите си
жигосай се с мен

гореща съм отвъд точката на запалване
нека да бъде твоята June
и да почивам на раменете ти
когато се уморя да прелъстявам себе си

Когато просто прощавам

*в търсене на централната носеща колона...
-pillar-*

Пилар,
всички надежди имат ръце,
за да ходят на тях,
когато краката им са отрязани до коленете.
Надеждите не ги боли, Пилар,
нас ни боли за надеждите
и понякога си мисля, че именно за това сме създадени.
Отдавна ти простих, че избяга с него,
отдавна ти простих, че избяга,
просто, отдавна ти простих,
дори преди да паднеш.
Не мога иначе- страданието ми е прекалено близко,
за да го раздавам,
пазя го само за себе си, Пилар, и го пия на малки глътки.
Но ще се чудя, докато дишам,
дали този мой проклет стремеж да прощавам
събуди в теб греха, който винаги си носела...

Воювам най-редовно със себе си,
защото не мога да лъжа,
(особено сутрин- изобщо не мога),
а вярваш ли, шибаните гълъби на терасата
не престават да питат (особено сутрин):
"Къде е Пилар?"
Оставих се на отчаянието,
а то често ме спуска в тунели, за които знам, че не водят до теб.
На дъното съм безтегловен-
въртя се в кръгове,
които стават все по-концентрични, откакто спрях да те очаквам.
Някой ден ще изгубя баланса, който никога не съм притежавал...

Пилар, наоколо няма място за повече Деви(ци),
никога не е имало,

поне не след първата,
и навярно затова ти се почувства изгубена,
сякаш си абсолютно случайна...
Ако се беше огледала на тръгване, щеше да видиш,
че всички се давим, Пилар-
ников не си тежи на мястото,
когато мястото му го няма.
Пилар, не ме мрази за това, че повтарям името ти
без никаква нужда (освен моята),
но Пилар, Пилар, Пилар-

в някои думи е удоволствие да умираш...

Aqua fina

Тъмните ѝ очи ми говорят-
 хората имат една река за всичко,
 къпят се в нея, когато се раждат,
 изгарят се в нея, когато умират
 и запълват празнината между двете,
 увивайки се като змиорки
 нагоре към извора.
 Реката има хора за всичко-
 за малките изблици
 и големите изригвания-
 и там, в най-тихото на водопадите,
 където се храни с децата си,
 кипнала пяна облизва устните.
 И после-
 защо в моретата е стаена толкова болка
 от всичко погълнато,
 защо повръщат самотата си на брега
 в отломки
 с които нищо не може да започне...
 Вече не я слушам-
 тъжните ѝ очи ме лъжат,
 а аз им вярвам толкова, че да се погубя

Усмиввам ѝ се-
 вземи от бялата ми кръв
 и я раздай...
 Само така ще мога да отпия
 от всички онези пътища,
 които костите ми сънуват.
 Пръсни последните пухкави капки
 над златните покриви на Андалусия
 и забрави за дълга си към мен.
 Завита с цялата тишина,
 която една домашна лаборатория може да произведе,
 далече от празните викове на пастирите
 и кривите обръчи на стадата-

това не е ли свобода, която убива?
Всичките ми странни пътувания
са покани за танц*,
метаморфози,
в които предъвквам умората си да бъде нормална
и да търся някой,
заслужаващ да бъде наказан с най-доброто от мен.
Истина е-
възможна съм,
защото се състоя от толкова процента вода,
колкото пожелаея.
Преглъщам реките
и се умножавам като хляба,
върщам моретата и ставам на парчета.
И какво е поезията ми, ако не вода,
която се излива през хрилете
и утолява жаждата ми за път...
Пак ме попитай- `защо има толкова тъга в думите ти`,
а после наведи език
и я обери на капки.

Болката е най-личния от всички оазиси
затова я носим привързана в тубичка към врата си
за онези моменти, в които пътищата се разделят,
а с тях и хората.
Остава влагата-
на глътки-
и морето отвътре.

**`Странните предложения за пътешествие са покана за танц от Бога`, Вонегът*

Да се престоря, че съм котка

А не останах с впечатление да си ме чакал
 или пък търсил- просто беше там,
 на мястото, където въздухът
 нагорещен се виеше в предчувствие...
 Във ехото на приближаващи се стъпки
 заслушан тихо разшири зеници,
 и аз поспрях да се огледам в твоя ирис.
 Такава се видях -
 изящна тънка тетива,
 лъщяща в капки пот от абанос,
 обтегната за скока на пантерата.
 Гръбнакът ми- извито живо копие-
 отново бе прицелен безпогрешно,
 (а точният момент да те наричам
 "ловецо мой" бе чиста интуиция).
 Разкошен миг...
 Пръстта под мен пулсираше
 и всяка моя пора бе желание
 в секундите преди да те разкъсам...
 В последвалата точка на разпада
 взривът бе поводът да разменим телата си
 (и точният момент да стана жертва
 пълзеше в гърлото ми с пипала на писък)
 ...И после нищо...Бавно пропълзях
 обратно в кожата, която ме доведе.
 Виновно. Знам, че всъщност обещах
 да стъпвам тихо с кадифени лапи
 по белезите ти, щом бурята утихне;
 дори да се престоря, че съм котка
 (от малките, с изрязаните нокти)
 и просто да заспя опитомено
 на празното парче трева отдясно.
 Но нещо в мен с наслада ми прошепна,
 че предпочиташ с грация да прегриза въжетото
 на ласото, протегнато по навик,
 и да оставя споменът за мен да диша

в загадъчните ъгли на съзнанието ти...
И тръгнах точно както бях дошла-
без повод и без капка колебание,
оставяйки те да седиш заслушан
в отдалечаващи се стъпки на пантера.
Не съжаляваш, зная, ти не си ме чакал
или пък търсил-просто беше там
...(а точния момент да се завърна
е закодиран в свободата да избирам)

Време за прегръщане и време за въздържане

...ценя небето си...
Обади се. С един от всичките си гласове.
И изненадано установих- не те намразих.
А се опитах, Удушвачо на Небе,
на късове да те раздам...
Но те запазих.
Сега, в сезоните, в които не расте трева,
вървя...
И стъпалата ми изпръгнаха до бяло.
Но не ръмвят очите ми. Не съм това,
което си запомнил...
Аз останах цяла.
Намерих себе си. Така че, прибери въжетото.
Познавам тази тиха примка.
Поласкана съм,
че си ме спомняш още. Но ценя небето си.
Умрях за него.
Преродих се.
Разорана съм,
а е далече времето за сеене. Не си дъждът,
за който съм се молила.
Не си и семето.
Простих ти всяка част от себе си.
Дори страхът,
че мога и сама... И днес посрещам времето
изпълнала мечти на прага. Обновена.
Жената в мен ще издържи на пътя.
Всеки стон.
И ще върви уверено. Но ще се върне уморена.

...А в тебе няма сянка от пристанище и дом.

Запазвам тишината в себе си...

Аз имам право да запазя тишината в себе си
и да я кръстя с друго име.

Под всеки мост ще се намери място
за новата любителка на залези.

Под всеки мост ще съм съвсем наясно
със бягствата от толкова любими
и с пагубната липса на завръщане.

Не се срамувам от кървящи нарезки,
белязали петите ми за сбогом...

Аз имам право да обикна грешките си
и да поканя Грешницата вътре,
защото стъпките ми не оставят отпечатьци,
а интуицията ми причинява болка.

Ще полудявам бавно, както ми харесва,
защото всеки вик в душата ми е смъртен,
защото всеки вик в душата ми отеква
от парещите думи по стените
и ме изписва, вечно недовършена...

Аз имам право да обеся свободата си
на клоните на първата череша,
да ѝ забия нож в гърдите, по приятелски,
и да си тръгна цялата във черно,
без да изпитам капка разкаяние,
мърморейки: "Добра сестра ми беше."

Възможно е дори да го направя
или поне така си мисля в тези утрини,
в които не тежа под нечий пръстен.

Аз имам право да играя на хазарт с живота си...
И да загубя вероятно имам право.

Не притежавам нищо от нареченото мое,
освен страхът, че някой ще ми го отнеме.

Не притежавам нищо от секундите пред мене,
дори и пътят да е идеална права,
наместо нанадолнище за простосмъртни.

Но имам правото да се опитам...

...Запазвам тишината в себе си
и я кръщавам с друго име...

Tulipa

Повярвай ми, Франсоа,
царуването е толкова кратко,
че не си заслужава да се будиш под тежестта му
в няколкото останали утрини.
Гласът ми е бял като мляко,
заслушай се поне веднъж...
Става ли ти по-добре,
когато се спускаш по слънчевите лъчи
и прекарваш цяла вечност с нос, издълбал чашките на лалетата?
Става ли ти
/по-различно/?

Лъжа е, че силните жени не носят имена на цветя
и не се хранят с поезия.
Но аз не тъгувам за ботушите,
които вече не подпират прага ми отляво,
и не пия кафето си солено,
откакто ни делят океани.
Скръбта е нещо, което плува по вените, Франсоа,
и в което можеш да се удавиш само,
ако се научиш да влизаш в себе си.
А силната жена стои отвън
и бялата кърпичка тежи непривично в дланта ѝ.
Научих се да оцелявам с всички въпроси,
но този ме превъзхожда по значение:

По-ценна ли съм за теб, откакто живееш само в спомените ми?

В съня ми отекват стъпките ти по обратния път
и ме намираш леко приведена
от тежащите на раменете ми желаня:
-"не носи вината си"
-"забрави, че ме познаваш"
-"бъди толкова мой, колкото мога да понеса"
После протягах същата онази ръка и ми казвах това,
което искам да чуя:

"Ела,
знам точното място,
на което да изсушиш очите си.
Когато се събудим пролетта ще е отминала,
а косите ти ще стигат до пода..."

Йоанна

Йоанна Цеспедес Буено.

Никога не бях чувал по-красиво и по-налудничаво име.

А и малката си я биваше, нищо че беше отраснала в тиня,
или може би точно заради това...

Не че разбирам нещо от жени,
но това момиче някак светеше;
ей така напук на цялата кал наоколо,
напук на побоищата,
напук на мизерията,
напук на себе си и мен - светеше.

И то не с отразена светлина,
сами виждате, че нямаше нищо за отразяване,
а с някаква нейна си, абсолютно непонятна и всепоглъщаща,
нереална, пронизваща и... да, т и х а светлина.

Навсякъде около нея беше тихо:

тихо беше, когато майка ѝ получаваше поредния истеричен пристъп,
тихо беше, когато баща ѝ се прибираше свински пиан
и правеше (не искам да знам какво) с нея,
беше адски тихо
и онзи пазарен ден на площада,
когато я видях за първи път сред ревящите тълпи.

Ей така,
само като я видиш и ти става
тихо и светло...

Аз винаги съм знаел, че съм луд,
не ми казвате нищо ново, уважаеми дами и господа,
но с нея това някак си нямаше значение.

Разбирате ли, тя просто караше всичко да изглежда много естествено,
самото ѝ присъствие отпускате всяка твоя гънка.

Лекота, това е думата, която търся.

С Йоанна всички бяха себе си,
с естествена лекота,
без задръжки и без да се срамуват.

Оттам и проблемът, дами и господа, защото някои хора са зверове.

До мозъка на костите си.

А тя и тях караше да бъдат себе си.

От тази гледна точка, разбирам баща ѝ (дано гори в ада, дъртият пръч); аз така го и убих - с разбиране.

После ѝ казах - 'Ела с мен.'

А тя отвърна - 'Аз никога не бягам.'

Аз ѝ викам - 'Ние не бягаме, morena, създаваме нов живот.'

А тя - 'Той вече е тука', вика, и се тупна под сърцето.

Притъмня ми, уважаеми, направо ми мръкна;
не че ми пречеше да отгледам копелето на баща ѝ,
но тя вече беше избрала него пред мен,
ей така, без дума да каже.

А винаги е твърдяла, че онова, което изпитва с мен,
е смисълът на живота ѝ (тя все така се изразяваше красиво...)

Години след това разказвах тая история на един приятел,
учено копеле, много книги беше изчел.

Та тоя тип ми разправя - 'Да знаеш', вика, 'има голяма символика в думите
ѝ,

друго щеше да е, ако беше казала 'към теб', а не 'с теб'.

Така и не доживя да ми обясни какво е това символика,
учен тип, ама голям алкохолик, а цирозата не подбира.

И друго ми каза обаче, преди да свърши. 'Като те слушам', вика, 'тая
Йоанна е била от онези жени.'

'От кои жени, бе?', настръхнах аз, щото аз може да съм всякакъв, но тя не
беше от о н е з и жени.

'От онези жени', продължи той, 'към които или се отнасяш с пълно
безразличие, или обичаш до лудост.

От тях е, няма грешка.'

Абе и той не беше на себе си, мен ако питате, ама айде...Напоследък
намирам все повече смисъл в тези думи.

Както и да е, отплесвам се, дами и господи.

Та значи ми притъмня жестоко и ѝ викам - 'Предпочитам да те видя
умряла',

а тя пребледня и каза - 'Твое е, аз съм майка и знам.'

Аз пак ѝ викам - 'Предпочитам да те видя умряла',

(до ден днешен не мога да си простя, че ѝ го казах два пъти),

а тя пребледня още повече и вика - 'Не ми пука, само ме обичай.'

Луда жена, как да не я обичах, обичах я повече от живота и от себе си,
точно затова си тръгнах, иначе трябваше да я убия.

После, разправят, изсъхнала от мъка.

Аз никога не съм виждал някой да изсъхва от мъка, дами и господа,
но Хуан Куцото, (така де, брат ѝ), няма да ме лъже.
'Кака се стопи', вика, 'погребахме чироз, сянката ѝ погребахме...'
А дете така и не видели.
Ега ти... не знам как не откачих (сигурно щото съм си луд, така или иначе).
Отидох да видя гроба... а то едно равно поле, камъче нямаше по него,
едва си личеше къде е копано.
Стоях, докато пуснах корени.
Не плаках, плаче ли се в такива моменти, само стоях и пусках корени.
Мога да се закълна че се скъсих физически, луда работа.
После сложих плоча, един такъв лъскав черен мрамор, чак тежеше от
черно.
Не съм знаел, че цветовете могат да тежат, ама това черно... все едно на
гърдите ми легна.
Накарах ги да издялат най-отгоре с красиви извити букви, 'Йоанна
Цеспедес Буено', а отдолу ' Ти беше светлината в тишината ми и тишината
в светлината ми'.
Идея си нямам откъде го измислих това, сами виждате, че не умея да се
изразявам красиво.
Оня, моят ученият приятел, викаше също, че някои думи са за точно
определени хора.
Е, тези си бяха за нея.
Мамка му, едно само знам - оттогава нито ми е било светло, дами и
господа, нито ми е било тихо. Това е.

А иначе баща ѝ си го убих с разбиране.

Just in case

Цветята в дулата не помогнаха скъпа
 нито предписанията `в случай на любов- разтвори ръце`*
 пак пушихме по кутия на ден
 и се свивахме по кухненските столове с разпорени кореми
 от които се изливаха вино и разочарование
 червени от закъснение
 влачихме се след себе си
 с трагична липса на оригиналност
 убеждавайки се един друг че сме тръгнали за някъде
 където има нещо което го няма тук
 скърцаха пантите на телата ни
 дупчеха лакираните подове
 дращеше съмнението...
 За какво са майките ни
 ако не да ни потупат по рамото в такъв момент
 и да кажат: `suffer my son
 suffer all you can`**
 понеже това са стоте измерения на живота
 оттук тръгват лабиринтите на щастието
 и никъде не свършват
 Тогава
 от закоравели девственици се превърнахме в колекционери
 събирахме себеподобни
 карфичехме ги в гънките на паметта си
 редяхме стъклени буркани в спалните си
 чувствахме се изпълнени
 Но това не промени нищо-

 не спря кораба с холерата
 не избиваха по-малко бикове годишно
 жените не започнаха да раждат

 Само ние
 с нашето страдание
 разцъфнахме по малко
 разтворихме ръце-

не в случай на любов
или огън Макгъф
а за всеки случай...

**"По "In case of MUM open arms" от "В случай на пожар" - Роджър Макгъф
**"страдай, сине, страдай, колкото можеш"*

Когато Елада срещне Пиньо*

По твоите пясъци има от моята кръв
еднакви са ни калъпите Йоргос
и двамата сме достатъчно лоши
за да се обичаме
далеч
далеч от добрите мъже и жени
които не заслужават такава съдба
далеч от здравите семейства
в които съпругите поливат вечер на мъжете си
обкрачили широките им гърбове с фустите си
в които съпрузите повеждат жените си към шатрата
с ръка на кръста им и онзи поглед
за да удавят деня в най-сладкото

в които децата имат двама родители
а не изникват от люлки по дърветата
повити до ушите
с космическа самота

далеч
да не заразяваме живота им
да не клатим градежа-
тук жената ляга под мъжа
така е било и така трябва да остане...

Да бягаме Йоргос
ти си ми основата
на твоите рамене искам да легна
и да забравя че го има времето
под мен да се стеле светът
такъв какъвто мога да го понеса
Да се примиря искам
в ръцете Ти
че всеки път ще почвам отначало
че животът ми е змия ухапала опашката си
а аз съм Хрисула-

детето момичето и жената
всичките събрани и разделени
толкова Твои колкото чужди
защото аз се храня с тебе Йоргос
обичам те и затова сме във война

да бягаме ти казвам облак мой
а още вися обесена на същия клон

Тежи ми мъдростта на поколенията
знаеш нали- искам да я /на/пусна
и да съм само дивата Хрисула
със синьо в косите
и пролет в пазвата
да не владее каракачанската кръв
и тя да не ме владее
да премина баирите Йоргос
оттатък полето
и да не се страхувам
защото домът ни е в мен

Да ти разкажа ли
как погледнах в очите на Сируи
без страх
и видях стъклената майка да пристига по пълнолуние
понесла всичко в двете си ръце
всичко моя любов
защото Бог е малък
колкото най-дребното цвете
и къде другаде бихме могли да го открием
ако не тук
на тази поляна
под главите на слънчогледите?

Не ме питай
защо наровете ми говорят
нито какво искам да намеря
във вимето на всяка следваща овца-

не ми трябва паша пастирю мой
защото доволните и ситите
режат крилете си

не търся Рай
/не търся ли/-
той струва скъпо
а малкото което имаме
е всичко

не искам любов- тя се съдържа в себе си
и разделя хората
на даващи и получаващи...

не искам
нуждая се от някой
който да ме спре на пътя
и да ми каже: "Аз знам за какво плачеш"

и едни колене
под които е тихо

**Всички образи са взимствани от романа на Керана Ангелова*

Плацебо в шоколад

Нишките на полетите ми са винаги пред скъсване

Докато усетя точно колко изтъняла
е поредната дефиниция
за криле
и съм там където
моите вътрешни дракони
могат да стъпват само на пръсти

После бавно се увивам около себе си
в струйки нагоре
внимавам да не се разлея
защото местата на които
формата превъзхожда съдържанието
винаги са повече

отколкото

тези ципи между пръстите ми
Когато стигна до най-спираловидната част
се отдавам на съзерцание
което е абсолютно безсмислено
защото няма кой да докаже противното

с въздишка

изграждам всички теории
хипотези и методи
така че да отговарят на собствената
ми необходимост от хаос

така или иначе
едва ли някой би експериментирал
ако се чувства твърде удобно там
където е
после се настанявам в центъра

на пълната липса на доказателства
за каквото и да било
с тънкото усещане
за няколко липсващи прешлена
и безгръбначната ми пригодимост
/към и без/

Следва неизбежното олекване
от безумието на всички изводи
и накъсването на границата между
смеха без повод
и кротката лудост

Тогава се усмихвам с разбиране
пускам всички часовници да тиктакат
в супата на времето
и си казвам:

"Мммммм,
и ако това не е Доказателство..."

JJ

Не напразно разтеглям краката си
по златните трупове на листата Хесус
Не спрях да се моля
защото ми убиват коленете
не

ти ми каза
`нищо не започва и не свършва с устните ти`
тогава скочих от зелените тераси
на очите ти
разстрелях вярата в маняна с един откос на тихите си мигли
запалих червилото
сложих си цигара
и ми стана кротко
с т а н а м и т а к а

И после север придойде
снежинки
някакви мъже
с различно подозрение дали съм жива
Не мърда червеят Хосе
в текилата
и всички те
отпрашиха развели гладни гриви

А аз
съм тази която остава
изтъняла като парченце масло
върху твърде дебела филия
Оплаквам
ли
се
тихо
не
разтеглям се с надеждата да стигна-

а краката ми Хесус
листата ми
са злато

Personal Jesus

Поклон, безмилостни авиаторе- ето самолетите ми...
Отпускам се в ръцете ти без страх, защото обещавах малко
Знам, че всички погрешни приземявания ще бъдат по моя вина
Примирението ще бъде част от мен, докато дишам
След това отговорността е понятие без смисъл- отвъд реките на скръбта
всички са невинни
Тръгвам - небето ме чака, а също и небето над него
Потопи пръстите си в моето мастило и изпиши името си-
от тебе чакам живот,
живот в най-чистата капка, еманация на безкрайни водопади,
искам толкова /малко/ живот, че да се задъхам...
Тогава ще бъда свободен от стъклените отражения на аорти,
от прегръдките на кости върху кости,
от проклятието да виждам през кожата как пълнежът мутира
Веднъж изрязал суицидните гени от себе си,
ще мога да се изровя от пластове тъкан и микрокосмос и да преодоля
гравитацията,
докато летя от ръба на черепа си
Говориш ми тихо
всички, аморе, всички се раждаме с по един изгравиран надпис отвътре
Caret initio et fine*

Само когато сънувам, знам, че в движението ми трябва да има статика,
за да не се разлея извън формите си
Защото се съдържам в себе си, а всичко се съдържа в мен
Амен

Аз съм Беатус** и изпълвам с духа си всички неща-
моя е силата да загърбя вашите храмове,
за да създам в себе си
единия дом,
моя е силата да забравя вашите учения
и да повярвам в силата на незнанието
Защото изпълзах по пътя на страданието,
заличавайки в пясъка миналото
с ръката на Мандала-

изтрих се...

сега по коленете ми боде спокойствието

.....

**без начало и край*

*** благословен човек*

Миналото е мъгла

На майка ми

Зад уморените ѝ очи...там погледна ли?
Няма и сянка дори от тъга.
Понякога(само понякога)
ги връзва на възел, броейки сълзи...
И вече отдавна не чака така,
както чакаше някога.
Люлее се в стола, но просто е навик-
навярно и с мен ще се случи това.
Огледална жена на верандата,
в този влажен и тежък следобед,
отразява частиците минало
с поразяващо плашеща точност
(да, двадесет и три години
превърщат спомените в тежко настояще,
а раменете на една жена не стигат).
...Било е тихо, адски тихо,
(по-мълчаливо никога не сте се гледали),
душите ви, обърнати наопаки,
са закънтели кухо,
като в прожекция, потеглила назад.
Отдалечавайки се, си я всмукал в себе си-
(от теб съм наследила егоизма)-
и си оставил сянката на вакуума.
Сама сред милиони хора,
навярно просто се е сгънала на две
(и днес напомня птица от хартия)
и се е свлякла тихичко от себе си,
разтичайки се в локвите...
Все още плува в хаоса от думи
и търси дефиниция на болката
-уж искаше с ръце да те разкъса,
а просто се набръчка от безсилие.
А знам, и днес не може да понася
мастилени петна в очите ти,

и днес объркано повтаря,
че спомените са за слабите...
Ще се науча някой ден, ще се науча,
как да усмихна всяка капчица от нея,
с едно движение да я разгъна
и да я тласна към живота:
"Здравей Любима! Миналото е мъгла,
а ти си се родила
да посрещаш изгреви!"

Мълчаливо за думите

Тя каза- когато стилът ми съвсем се износи
ще опитам с нова болка...
ако и това не помогне
и стиховете ми се преглъщат леко
като хляб
ще си прегриза китките
без пръсти не мога да пиша
но нека мастилото ми тече
по празните листове
аз мога да съществувам само в думите
или в тяхната липса
а ти съществуваш чрез мен
в примирение...
И премълча останалото
защото
мълчанието е висша форма на комуникация

Той каза- има думи за прошка
има и думи за отмъщение
но ако между нас останат само думите
ще се удавим в тях
всички велики писатели предричат смъртта си
затова не се подписвам под нищо
което съм казал
познавайки фалшивия блясък на славата
така че научи се да съществуваш извън
да се отдалечаваш тихо
и да преглъщаш ненужното
И премълча най-важното
защото не може да бъде облечено във

Онова което и той и тя не казаха
се сви на кравай
прояде лицата им
почука с нокът по очите им
издраска гърлата които го затвориха

и много тихо се закани
"Ще ме напишеш някой ден"

На П. К.

На Пелагия Кучката не ѝ призля,
 когато ти изяде някаква гъба
 и се обърна настрани.
 Тя имаше желание слънцето да свети
 по-силно от всякога,
 да направи калните улици наоколо луксозни
 по един особено жесток начин,
 да събуди умрелите и техните братя,
 докато тя гали с умиление златния маркуч на хуката,
 а светът мирише на кокос и ябълка 50:50.
 Пелагия,
 онази същата,
 която сутрин крещи от балкона,
 че всички нейни сестри са курви
 (или всички курви са нейни сестри-
 няма значение наистина),
 но така умее да придава същина на нещата
 тази жена,
 докато умът ти препуска наобратно след някаква гъба.
 Нелепо е отражението ти в златната чинийка, дете,
 нелепо е и жалко.
 От двете ти страни
 Пелагия Кучката
 бавно налива съчувствие в чашите на ръцете си,
 гласът ѝ- нещо средно между чук и Бьорк-
 се навежда застрашително.
 Тя не е била майка
 и не знае,
 че имаш нужда да дадеш едно сърце
 на някой точно сега.
 И после да забравиш,
 докато се пука усмивката ти и се ражда денят,
 а сестрите ѝ те бършат с косите си.
 Толкова е просто (Добър ден, моя любов)-
 светът е портокал в очите ѝ
 вземи го

Олимпия

Тя не е полегнала Венера...

.....

Виждал ли си как гърдите ми разцепват морета?
Тишината която ме настига
тежи от безумие
под ноктите ѝ полудявам много лесно
и докато болката от удара се разлива на кръгове
мога само да оцелявам
в онемяването
с откъснат език

Тогава отеква мълчанието на Олимпия
отрицанието на сключените ѝ бедра
и онази сухота в погледа
с който пренебрегва
цветята зад гърба си...
Навярно в нейния свят думите
'ако още веднъж ме погледнеш така ще те убия'/
не са просто фон за дълбокия поглед
Там тя трябва да приеме
защото на него не му се отказва-
той е заслужил умилението в очите на робите
платил си е да бъде единствен
по няколко часа на ден
а на визитката му пише лаконично
'мъж'

Навярно в нейния свят има други видове хищници

...Мъже които консумират
заради желанието да консумират
желанието
което ги консумира
...Мъже които съществуват

в притежанието на пор/една/та
жена
без да забележат
че тя вече не диша
че те вече не дишат
...Мъже които не се срамуват
от унижението да умрат
два пъти на едно и също място
душейки любовта в сатанински ритуал
с наивно преклонение пред тънките й глезени
Мъже които са слепи
за черните котки в краката на жените
с гръбнаци
извити за победа
в знак че отново се тръгва на похо/т/д
...без звук
...без имена на челото
...в плахо мъркане
...и няма преклонение

В нейния свят революцията на високите токчета
не се е състояла
затова презрението се преглъща
а не се носи като тънка черна лента на врата
точно там
на мястото на липсващата ябълка
Адаме...

И все пак Тя не е забележителна

Тя е толкова гола
колкото може да бъде една муза пред очите на света
Тя е толкова покорна
колкото може да бъде една Олимпия
Тя е толкова обикновена
колкото може да бъде една жена

докато гърдите й разцепват морета

Нафора

има глад за поезия
чуваш ли
има сухи гърла
които чакат за нейното мляко
сигурно затова се събуждам сутрин
с такова наситено безпокойство
сякаш трябва да кажа нещо преди да е станало късно
понякога пред вратата ми има легиони
друг път е пусто
в такива дни си прехапвам езика
прегризвам си китките
понеже знам че нямам нищо важно за казване
нищо което да осуети едно убийство
да промени хода на историята
или да облекчи нечий махмурлук
да донесе дъжд в някое алжирско село
да върне Кърт
да махне сивия прах от косите на една майка
на моята майка...
тогава заравям нещата някъде на тъмно
и ги чакам да покълнат
разклащам се като бутилка с камфоров спирт
после се утаявам
влача гърбиците си почти незабележимо
тежа си

обаче съм жадна казвам ти
и съм гладна-
да нахраня със себе си другите

Kill Bill

да повръщам разочарование
да го мажа по клепачите си
да се пукат обръчите на съмнението ми
да се рони под пръстите ми
единствената скала
на хапки негодувание...
да си говоря сама

защо ме държиш надалече
защо бръшлян около гърлото ми
разтягам те
осъмвам сама
свиквам

и после няма я тази четирипръстата
единствената в която вярвам
докато дишам обичам живея
няма я
има само полети рано сутрин
хора които си тръгват и се връщат други
напускат те
режат ти гърлото
не ти дават да протестираш
понеже сте само fuck buddies
усмихват ти се прегръщат те дружески
пак ти се усмихват
ядят туптящото ти сърце на поднос
делите си сметката
вървят към вратата а ти се чудиш
как да убиеш присмехулник
как да го дигнеш мъртъв и да направиш да му пука
да му дреме
да го боцка докато сяда до нея
да му лютят десертите
да се задави с шоколадовия ти образ и подобие

мъчно ти е
пиеш гадната му водка
свиваш се на кълбо
болят те костите
викаш си няма смисъл всичко свършва
викаш си тя е Снежанка аз съм от пепел
татуираш си жилави устни
просиш спокойствие
свикваш
съмва се
съмва се
свикваш

или поне се съмва...

Под ноктите ми, Фрида

Животът (казват),
 мое кактусово дете,
 е пиеса, която поставяме сами за себе си;
 гледаме се с възхита и отвращение в очите-
 всяка стъпка,
 всеки камък по пътя
 е като органза между пръстите,
 оргазъм за сетивата.
 В страданието израстваме
 и се свличаме до останките,
 до това, от което се състоим.
 Нито повече, нито по-малко,
 от пясък в часовника,
 изнизващ се независимо `от` и именно `защото`
 пластовете кожа,
 онова което е под и оставащото в кавички-
 най-фината коприна, не подлежаща на докосване.
 Унижението от това да Я познаваш, да я създаваш,
 да я мразиш и обичаш със силата,
 на която само любовниците са способни...
 Протегни се като котка върху матрака,
 докато те рисувам,
 докато те убивам и консервирам в буркан,
 докато те моля- `не ме напускай`
 (най-сигурният начин да отгледаш роби),
 докато съществувам чрез теб за миговете, в които ме нямаше.
 Ако искаш да си само моя, да си само нечия,
 трябва да умреш за себе си,
 да изгориш леглото си,
 да полетиш с десет размаха на крилете пред всички останали
 в неизследваните простори,
 там, където всичко съществува,
 преди да е открито.
 Унижавай се, за да разбереш на какво си способна
 и колко ти липсват ръцете ми,
 от които веднъж се отрече.

И ти ли, гълъбице?
И ти ли, кралице на нощите ми...

Няма да стъпя в морето от кости,
за да не нараня пръстите на краката си,
крайниците, на които толкова държа.
Начинът да се придвижвам е начинът да ме има,
отвъд липсата,
над съжалението.
Не бива да се отчайваме, че да- думите са недостатъчни,
не стига силата им, изящството им, простотата,
да кажат колко сме едни за други.

Тихо...

Надявам се да отплувам щастлива,
без изпращачи, без ръце, развени след бриза,
без `липсваш ми` и производните му самосъжаления,
защото какво по-красиво от едно отплуване
с фрезии в кошницата и отчупени дръжки;
какво повече, от това, което е?
Имали сме и имаме достатъчно-
моста между нашите две крепости
и милостта, с която се храниш от ръцете ми...

Тихо, красиво изчадие,
чудовище, с което споделям кошмарите си-
изрежи корените на съмнението,
защото аз съм тук, за да остана,

оттатък гласовете ти... е страхът,
че ще получа онова, за което съм мечтала.

`I hope the departure is joyful and I hope never to return` Frida Kahlo

`Надявам се заминаването да е щастливо и никога да не се завърна` Ф. К.

No Name Nina

курвата му се усмихваше от снимката
една усмихната снимка на курва
със срамежлив гръб
и болни очи
как я наричаха
има ли смисъл да знае
при положение че беше жената с най-дълга коса
просната между него и други светове
и да имаше име го беше изяла
сега беше бейб
сега беше суййти
беше drop dead gorgeous
сменяше цвета на кожата според настроението си
от жълто до жълто през всичките му нюанси
позираше
прозираше
излъчваше някаква топла радиация
заобиколена от неистовата си тишина като след загуба на мъж
като след първа среща с мъж
има такъв тип жени
убиват майките си при раждането
и превръщат всички наоколо в роби
минават на пръсти през живота
сякаш си имат по-важна работа
а петите им са от сатен...
карат те да се чувстваш като пиърсинг
болезнен и желан едновременно
и толкова толкова
лесно отстраним
После
точно когато си мислиш че си ги разбрал
миг преди да ги настигнеш
се обръщат и ти дават да ги снимаш
с най-курвенската си усмивка
на ангели
а зениците им казват

'при-те-жа-вам'

Понеже ушите ти

Понеже ушите ти Хулия
закриват слънцето в най-пролетния ден
да се разсмея ли на тая гривеста ирония
или да склоня клепачи в преклонение че можеш повече
отколкото ти се налага...
Убождам се на вилицата на собствените си съмнения
че си твърде хубава за да е възможно
твърде обла и наситена си Х.
твърде обща и насинена
не съм изпразвал в теб разгонените си претенции
химена на студената ти нежност не съм разтягал
до безочие
а грапавият ти език не е в менюто ми от вчера

Шегувам се-
ще измина миля в обувките ти с цялата нежност на която съм способен
и после ще ти дам да ме опиташ Х.-
на капки е дозираната ми любов

преглъщай тихо

Сепуку/10:1/

Боледувам те
понеже те взеха от ръцете ми докато още те обичам
докато съм още топла от теб
задавам се
с хрупкавото ти отсъствие
десет жени съм в отчаянието си
десет мъже съм в гнева си
десет към едно
едно е изсъхналата ми кожа плочките ми кал пустинята ми
едно е разцепената ми устна филето на сърцето ми раненият звяр в
клетките ми
едно е желанието ми да крещя сутрин да кървя вечер с тънките си
дробове
едно е да те нямам
а съвсем друго да нямам и себе си

Разлиствам животинските си инстинкти и ето-
неистово е желанието ми за оцеляване въпреки любовта и щастието
Няма да замерям дърветата с овдовелия си поглед
нито ще дръпна ципа на това което е било
за да спрат да се търкалят удушените паяци на доверието ми
Напротив
ще се поклоня и ще се пръсна
Ще полепна цялата по обещанието ти да се върнеш

В дома в който ти не влезе е тихо
стените са от заключени челюсти и търпение
а аз мога да седя на пода като два лотоса едновременно
но на всичките си езици ще ти кажа-

още съм топла от теб и ръцете ми те обичат
боледувам те

Сухо и студено място - under the gun

Такава ми харесва любовта
 стиснала ме в мазните си прегръдки в трюма на някой забравен кораб
 гърчеща нежността на трудните си пръсти из корема ми
 готова да се пожертва винаги
 и да повръща вместо мен
 филиите на отчаянието му
 Обичам да я стискам после в шепи
 за някакви неумолимо приближаващи мигове
 да я нося нагоре в каютата си с такова ненаситно търпение
 от което се издувам с топъл въздух
 Приземявам се
 приземявам се
 пиша накриво в някаква самотна улица в Ки Нон
 разлепям думите си по стеблата на дърветата
 афиши на безплодието ми
 утешавам се че има и други които живеят за греховете си
 има и други които се наказват с девственост и носят бели ризи до
 глезените
 има толкова много любовници с неутолим глад за саморазрушение
 с разкривени татуировки по китките които не свидетелстват за нищо
 освен самота
 доказвам си всичко това и после го хвърлям надолу по реките си...
 Упорита е каруцата ми
 безмилостни конете ми
 прилеп съм с главата надолу от тавана на голите си нощи
 косата ми мете пода
 източват се раменете ми остарявам
 докато си мисля че именно такава я харесвам любовта-
 с широкопола шапка с черна лента и разкъсващо добри очи
 Дели ни прозорец голям колкото отпечатък от устни
 и ако някой го отвори ще умрем

Там Някъде (гледам)

Гледам те
и ми се иска да скоча в теб
без да се страхувам
Да плувам срещу отчаянието в съвършено нов стил
белег след белег
Да те изям
да те снеса като яйце
начало-любов-черупка
Да мърдам в теб
понеже сме едно
и няма Смисъл
няма и значение
кой с кого е бременен

Гледам те
като един космос на колене
ръбест и недовършен:
Някъде тежко отплуват кораби
Пабло се моли на жена си
догаря огън
долини и равнини се сливат
чували с боб ръкави кучета

Гледам те и минават месеци
минава Време
идва друго
ставаме млади
и животът е прекрасен така
съвсем съвсем обикновен

Гледам те
като космос между коленете ми
объл и вечен:
от ушите ти излиза дим
на Павел някъде много тихо
му прощават

и яйцата ми стават на любов

Твурем Aprilis

Мили Мой Април
бил съм с теб и с това мое желание
в кафенето на ъгъла
но на коя маса съм седял
как точно съм държал цигарата
как съм издишвал кръгчетата щастие
дали сервитьорката е била с естествено сини очи
и дали котаракът на бармана е хъркал
никога няма да си спомня
Ще ме попиташ тогава
защо съм сигурен че е била истинска тази любов
а не надежда в пясъчен следобед?
Знам понеже си тръгна за да не се върне никога вече
не ми даде да плача за нея
и ме остави точно толкова триъгълен
колкото ме намери
И ето тук
няколко секунди по-късно
в скута на пролетта
в подножието на някакви мои собствени граници
разкъсван от желанието да не пожелаая никога повече
ми стана ясно
че няма да спра да обикалям из кварталите на вселената
докато не открия клетките Й
и не легна в тях
като ранен звяр
за да умра или да живея
Не ме ненавиждай но ще ти сложа етикет
"Месецът в който всички си тръгват"
а ти ще се усмихнеш и ще експлоадираш
с десет хиляди зелени пъпки под прозореца ми
Може да е глупаво от моя страна
но слагам останалите сезони в джоба си
намигвам кротко на лудите наоколо
и се примирявам да търся още една година
Познаваш ме- оставям края отворен

за да влиза вятър

Черна кутия

Карен плаче в автобуса
(още четири изгубени години)

Карен плаче:
Облак
облак е моето име
бягам по стръмните улици на едно небе
във вените ми тече емфие
навсякъде цари безсилие
гърдите ме болят

Ти не означаваше много за мен
просто си разделихме Париж
разделихме си гарваните
разделихме си Август
а след това коремът ми беше объл
след това бях пълна луна
след това бях кръв
И всичко стана бавно
като в някакво накъсано порно
аз на колене
ти до мене
Няма живот

Така се роди едно нещастие
по-голямо от самотата
така се роди любовта която не диша
и прави от майките дъщери
(четири по четири изгубени години)
Така се родих аз

И под някакви ниски балкони
като ранено куче облизвах празните места
като "няма те няма те н я м а т е"
като паве като студен метал като лавина
Разкрячвах се над елементарните си познания за света

и пикаех пикаех на вопли
цинична
продала плътта си
пречистена
А наоколо тишина
с нокти да я разкъсаш

После
Тръгнах
С бележките ти жигосани по мен
с твоята кожа по моята

Карен плаче:
Покълнах чесън
покълнах отрова
Изпълнена с милост- не те убих
нагълтах ножа
и сега в утробата ми зрее нощта

Urban Dictionary - Носталгия

кратък сборник определения
и препоръки за ползване

*Носталгията е несподелената любов по едно небе,
което си мечтал за свое
/мислиш, че имаш право да лекуваш звездите му,
само защото са умирали толкова пъти
в очите ти/

*Носталгията е да виждаш с върховете на пръстите си
сричайки брайловите писма на любимите хора
/призраци от един свят,
който уж можеше само да взема,
а ти даде толкова много, че цял живот ще си му дължен/

*Носталгията са моретата, в които искаш да се удавиш,
защото не можеш да плуваш в никои други
/ще го крещиш в очите на всеки капитан,
опитал се да те примами с чужди океани/

*Носталгията са нещата от тавана,
/не онзи на втория етаж в къщата на дядо ти,
а онзи в малкия мозък/,
който никога няма да изхвърлиш,
въпреки слоевете прах,
защото в четири след полунощ
новите придобивки нямат абсолютно никакво значение

*Носталгията е смъртоносна болест,
от която никой не иска да се лекува
/защото никой не иска да е никой,
а е научно доказано,
че ако спре да ти пука, ти става все тая
и тънка граница между двете няма/

*Носталгията е непознатата жена по Пето Авеню,
която държи в ръце очите на майка ти

и те пита кога ще се прибереш
/за вечеря/

*Носталгията е купчина снимки,
които можеш да поставиш в рамка, едва когато ги изрежеш от себе си
/кървави малки парченца tissue,
които имат цветовете само за теб/,
а тогава вече са просто мъртва хартия

*Носталгия е да знаеш къде искаш да умреш
/когато няма нищо общо със семейната гробница
и цената на ковчезите/

*Носталгията- това си ти
/научи се да живееш със себе си
по всяко време на денонощието
и ще спре да боли...
вероятно/

Калина рано

Не чух петлите тази сутрин

извън изгряващото слънце
и клекналите клони на вишните
моето небе е от олово

Как да преглътна маслините в очите ти
Кали
когато съмнението плъзга червей
под лакирания крак на стола ми

Бях подготвен да воювам за теб
с откъснати ръце
а те загубих
докато пиех кафето си

Безсилен съм пред простите неща-
момичето с рокля на капки си тръгна
понесло света на раменете си

Жестоко е
денят е гладно куче
и отказва да се роди в брадата на мъж
който се буди до себе си

26

цигарите
които обичам да пуша-
марлборо със зърна от кафе-
ме убиват бавно
виното
което обичам да пия-
20% мерло останалото е каберне-
ме убива бавно
не съм слънчев човек
откъдето и да го погледнеш
липва ми витамин Д-е
оттам и мрачните ми състояния
няма да умра от skin cancer
но маниакалната депресия
е достатъчно жесток начин да си заминеш
когато е горещо си пускам АС-то
не спортувам и сърцето ми е слабо
едва ли ще издържи дълго на внезапните промени в температурата
настроенията ми
литературата
влажността
налягането
амплитудите на два различни континента
максималните отклонения в равновесието ми
екстремността на безделието ми
тихия ужас
от липсата на себеподобни
граченето което чувам нощем
нахлупила възглавница върху челото си
в поредния опит да заспя
и да забравя че се опитвам да заспя и да забравя
няма да издържи ви казвам
това бедно малко сърце
изпомпващо милиони литри кръв годишно
кръв
замърсена от цигарите

виното
и поезията които обичам
ще се пръсне за части от милисекундата
докато се разбивам в някой електрически стълб
с евтината си кола
втора употреба
разминавайки се на косъм с нечие SUV
спасявайки живот
който не ми принадлежи
ще се разхвърчи
ще се разпадне на това от което се състои-
едно огромно неразбиране защо
придружено с малко тъга от това че
и няколко капки надежда че все пак
това не е всичко
че има още
там някъде
отвъд всичко което обичам
и което бавно
ме убива

Взemi този валс

Ще умрем
всички ще умрем един ден
с ножици забучени в косите
с тънки глезени
без да имаме вина
Ще умрем в инвалидните си колички
като кино звезди
(най-младите звезди)
без никаква власт над публиката си
Ваша Светлост-
ето ни идваме
милиони обездвижени влюбени
пристрастени към себедокосване
пристрастени към пишещите си машини
ловящи дива пъстърва с отворени сърца
и толкова воля колкото се събира на върха на една кукичка
Ще прииждат бащите ни
обезумели от съжаление
с музика в ноздрите
побойници
плейбои
остарели деца
Ще ни се молят да носим торбите с любов
достойно
без да се предаваме
сякаш снимаме шедьовър
Ще има пламтящи нощи
и бели дни
които се надпреварват с червеното на кръвта
Толкова

И после ще е тихо
любов
сякаш е пролет
сякаш водата стига за всички в това измилсено село
Ти ще отпиваш бавно отрова приготвена от мен

кабаретни танцьорки ще размятат мигли
и навсякъде ще се продава спокойствие
такова каквото искаш да има в очите ми
С дрезгав глас ще ти разказвам
митовете си за пустинята
ще се топят дюните от самота

...

Сладка ще е земята
и обла от щастие
в деня
в който всички ще умрем

Нещо като смърт, нещо като раждане

На Jandra

Искам да ти разкажа за себе си
такава каквато бих била
ако можех да давя делфини в ръцете си

Ето-
Всяка сутрин се събуждам в началото на Рут
и убивам децата ѝ
после вземам душ-
така трябва да започва денят
на този свят няма нищо по-важно от хигиената
навсякъде
хигиена за мозъците и сърцата
премитане на сетивата
по-чи-ства-не на домовете
и телата

Няколко минути след девет
бялата хавлия на Рут
бавно слиза по стълбите
с абсолютно пренебрежение към смъртта
абсолютно
все едно не се е раждала
все едно няма крака и очи да плаче за тях
Кафето е горещо като сяр
прояжда гърлото без намек за усилие
и всичко е точно такава каквото трябва да бъде
манифестация на чистотата
нещо като смърт
нещо като раждане
нещо като нищо на света
без сянка за спомен от устроените погребения
на всичко родено през нощта
защото никога няма да покълнат

невъзможните мечти на вечерта
желанията на горещия следобед
и онова наивно 'ах, да, може би точно днес...'

Нямам никакъв избор в началото на Рут
освен да започна с пречистване
сънищата винаги ни замърсяват-
сухи или мокри все едно-
с някакво глуповато очакване
което нощем фосфоресцира иззад очните дъна
а денем
денем глухо се крие зад зъбите
стаило един разтърсващ крясък

??нима нещо някога би могло да се промени??

не
не на мене тия
не на Рут
колко живота ти трябва за да проумееш най-простата от всички истини-
нищо не тече
нищо не се променя
дори и шибаните реки остават същите
отначало до край
всички дни са пълни с whatever
а колко структура
структура им трябва на нещата

Рут е брилянтен стратег и стъпва адски предпазливо
облича себе си и околните в думи като
'самодостатъчност'
и
'призвание'
а после ги разкъсва с грацията на чита
никой не разбира кога се е доближила
стъпките ѝ винаги са насочени навътре
с най-острото на ноктите
след нея всичко е толкова подредено

че ѝ е почти възможно да повярва
в нещо като пластмасовите рози на перваза
вакуумирания сандвич за обяд
тенекиената усмивка на Роб от съседното бюро
следващия раучек

В обедната почивка има винаги точно 36 крачки
до края на пряката и обратно
а после с плътните кръгчета цигарен дим идва неизбежното гадене
от това колко е лесно да вярваш
когато няма в какво да се вярва
няма Смутители на Спокойствието
Велики Завоеватели
Лични Легенди
скапани Воини на Светлината
няма Път
важна е само най-кратката отсечка от точка А до точка Б

Вечер Рут пълни ваната с мляко
/колко е бяло всичко тогава/
и се усмихва на огледалото
с глад към острите му ръбове и тази безплътност...
Тихо е
винаги е главозамайващо тихо
когато вместо слънчев сплит имаш усещане за липса
на нещо като смърт
нещо като раждане
нещо като...

*И аз сънувам
сънувам с костите си
нови светове
а сутрин слагам край с началото
защото не знам как да спасявам животи
само изпълнявам своето предназначение
мека съм
в мен няма и капка жестокост*

*повярвай
докато всеки ден убивам децата на Рут*

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Десетте Правила на Живота*/ the real deal/</i>	5
<i>My Precious</i>	8
<i>Taming The Beast</i>	10
<i>Bossa и нова /2/</i>	13
<i>El Lado Oscuro (Del Corazon)</i>	15
<i>Ако бях лотос /don"t hurt me/</i>	17
<i>The Color Purple*</i>	18
<i>Да се задавиш с Хенри</i>	20
<i>Когато просто прощавам</i>	22
<i>Aqua fina</i>	24
<i>Да се престоря, че съм котка</i>	26
<i>Време за прегръщане и време за въздържане</i>	28
<i>Запазвам тишината в себе си...</i>	29
<i>Tulipa</i>	31
<i>Йоанна</i>	33
<i>Just in case</i>	36
<i>Когато Елада срещне Пиньо*</i>	38
<i>Плацебо в шоколад</i>	41
<i>JJ</i>	43
<i>Personal Jesus</i>	45
<i>Миналото е мъгла</i>	47
<i>Мълчаливо за думите</i>	49
<i>На П. К.</i>	51
<i>Олимпия</i>	52
<i>Нафора</i>	54
<i>Kill Bill</i>	55
<i>Под ноктите ми, Фрида</i>	57
<i>No Name Nina</i>	59
<i>Понеже ушите ти</i>	61
<i>Сепуку/10:1/</i>	62
<i>Сухо и студено място - under the gun</i>	63
<i>Там Някъде (гледам)</i>	64
<i>Твирем Aprilis</i>	66
<i>Черна кутия</i>	68
<i>Urban Dictionary - Носталгия</i>	70
<i>Калина рано</i>	72
<i>26</i>	73
<i>Вземи този валс</i>	75
<i>Нещо като смърт, нещо като раждане</i>	77

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

2016